

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Lenkou Loudovou ve věci

žalobce: **X. X.**, narozený dne X
státní příslušnost Ukrajina
místem pobytu v ČR X

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 6. 2019 č. j. OAM-1080/ZA-ZA11-P16-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se žalobou podanou Městskému soudu v Praze domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „**žalovaný**“), jímž žalobci neudělil mezinárodní ochranu

Shodu s prvopisem potvrzuje X. X.

podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Žalobní body

2. Žalobce namítal, že použité informace v řízení nebyly aktuální. Na Ukrajině hrozí žalobci reálné nebezpečí a vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu.
3. Bezpečnostní situace se na východě Ukrajiny zhoršuje. Příměří porušují obě strany, v těsné blízkosti ukrajinských hranic Ruská federace shromáždila víc než 100 000 vojáků, stovky tanků a bojových letounů. Podle vojenských expertů NATO ruská invaze může začít z několika směrů (směr Sumy-Černihov, z Krymu, z Přednestrovi a Doněcku). Na Ukrajině dochází k masovému porušování lidských práv, zastrašování a pronásledování odpůrců ruské a ukrajinské politiky. Před rokem se na Ukrajině dostali k moci morální zrůdy, sadisté a vrazi, kteří pro dostižení svých cílů obětují prostý ukrajinský lid. Minské dohody se neplní ani jednou ani druhou stranou. Neustále umírají lidé. Rusko separatisty podporuje a posílá svoje vojáky válčit na Ukrajině. Dle aktuální zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva na Ukrajině bylo během konfliktu zabito přes 6000 lidí. Počet zabíjení, mučení a únosů organizovanými skupinami na východě Ukrajiny roste, přitom většina mrtvých jsou civilisté. Z Ukrajiny uprchlo před ozbrojeným konfliktem podle OSN zhruba 878 tisíc lidí. Dalších 1,3 milionu lidí, kteří byli nuceni opustit své domovy, jsou uprchlíky ve vlastní zemi. Konflikt v Donbasu si podle odhadu OSN od loňského dubna vyžádal více než 6450 obětí na životech. Organizace na ochranu lidských práv Amnesty International zveřejnila nové informace o mučení zajatců a o vraždách, včetně těch hromadných, kterých se pravidelně dopouštějí obě strany konfliktu na Donbasu. Amnesty International shromáždila důkazy o mnohdy brutálním mučení, kterému byla za poslední tři měsíce podrobena na Ukrajině více než stovka unesených civilistů. Za tyto zločiny jsou podle organizace zodpovědní jak proruští separatisté, tak síly věrné Kyjevu. Zpráva Amnesty International obsahuje svědectví o brutálních praktikách jak povstalců, tak příslušníků vládních sil, včetně dobrovolnických praporů, které od loňského dubna svádějí boje o ruskojazyčné oblasti na Donbasu. Zpráva informuje také o porušování lidských práv ze strany ukrajinské armády a zvláštních jednotek podřízených ukrajinskému ministerstvu vnitra. Jde o svévolné zadržování osob nebo také mučení. Generální prokuratury Ukrajiny vytvořily vojenskou prokuraturu sil, tzv. ATO. Bude vyšetřovat a vést trestní řízení. Podle Amnesty International válečné zločiny páchají obě strany, rovněž konstatovala, že se Rusko podílí na eskalaci konfliktu. Na východě země platí příměří, které však bylo podle některých informací v několika oblastech narušováno.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný s žalobou nesouhlasil. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany a protokol o pohovoru, žalovaný má za to, že

shromážděné podklady byly aktuální, k námitkám žalobce uvedl, že obavy z ozbrojeného konfliktu uvedl až v žalobě, kromě toho žalobce žil ve L., který válečným konfliktem nijak zasažený není. Navrhl, aby žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta.

IV. Obsah správního spisu

5. Ze správního spisu soud zjistil tyto pro řízení podstatné skutečnosti:

6. Dne 16. 12. 2018 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen „ČR“). Ohledně svého politického přesvědčení uvedl, že je členem občanské skupiny „X“, která se zabývá různými akcemi, např. je proti nezákonným stavbám či ničení přírody, jedná se o ekologickou organizaci, členem je asi od května 2017, nemá v ní žádnou funkci. Posledním místem bydliště žadatele ve vlasti byla vesnice

D. Ukrajinu naposledy opustil dne 5. 10. 2018, ČR navštívil již dříve, byl na pár dní u svého

kamaráda, zkoušel i nějakou práci, ale poté přijela policie, sebrala ho, a dostal deportaci na rok, poté byl opět v ČR a teď přijel znovu, předtím byl ještě v Polsku, kde asi pět měsíců pracoval. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu v ČR žadatel sdělil, že se bojí o svůj život, neboť jeho organizace měla nějaké mítinky, poté měl jít hrát fotbal, ale zavolal mu kamarád, který mu sdělil, že u některých členů jejich organizace byly provedeny domovní prohlídky a byli napadeni. Podle jeho slov šlo o čtyři členy jejich organizace, kteří byli napadeni a pořezáni asi dvaceti lidmi, členy SBU. Tato událost ho vystrašila, a proto se rozhodl odjet pryč, dokud se situace neuklidní. Jmenovaný dále uvedl, že měli i akce, při které otevřeně hovořili o Porošenkovi a dalších oligarších, kteří parazitují na lidech, toto je asi výsledkem, neboť si o nich myslí, že jsou placeni Ruskem. Dodal, že nedávno byl vyhlášen válečný stav, který je proti jeho organizaci, protože jsou považováni za někoho, kdo plní zadání Ruska. Též sdělil, že SBU velmi často přepadává lidi, které potom zavře a nenechá je ani zavolat právníka. K organizaci „X“ uvedl, že její sídlo se nachází někde ve L. Do organizace ho přivedl kamarád, lákalo ho, že bojuje za spravedlnost, víc o tom neví, ani tomu nerozumí, žádného hlavního představitele organizace nemá, neví, proč se jmenuje „X“, pouze mají internetové stránky a lidé se prostě schází. O akcích ho vždy informoval kamarád, byl asi na čtyřech. Nedávno jeho kamaráda chytili, tento ho udal, a proto k němu přijeli domů a provedli domovní prohlídku, při které mu vzali počítač. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti jmenovaného o udělení mezinárodní ochrany je obava z členů SBU kvůli jeho členství a činnosti pro občanskou skupinu „X“. Jako další důvod podané žádosti uvedl žadatel snahu o legalizaci pobytu v ČR, kde by chtěl pracovat. Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 6. 2019 žalobci neudělil mezinárodní ochranu podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu.

V. Hodnocení věci Městským soudem v Praze

7. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu řádně a včas uplatněných žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu ke dni vydání tohoto rozsudku, a to vzhledem k účinnosti článku 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. 6. 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Podle § 12 zákona o azylu azyl se cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
9. Podle § 14a zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
10. Podle § 23c zákona o azylu podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména a) žádost o udělení mezinárodní ochrany a údaje k jejímu doplnění, b) protokol o pohovoru, c) přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště a d) výsledek vyšetření podle § 10 odst. 5.
11. Hlavní obavy žalobce uvedené v žádosti o mezinárodní ochranu a pohovoru pramenily z členství v organizaci X. Tyto obavy žalobce žalovaný posoudil a vyhodnotil, v žalobě proti závěrům žalovaného v tomto směru nebylo nic namítáno. Žalobní námitky žalobce směřovaly k nesprávnému psouzení bezpečnostní situace na Ukrajině a v této souvislosti též k neaktuálnosti shromážděných podkladů.
12. Žalovaný vycházel z podkladů, které uvedl na straně 4 rozhodnutí. Tyto podklady zcela odpovídají požadavkům § 23c písm. c) zákona o azylu. Nejvyšší správní soud ve vztahu ke shromážděným podkladům v rozsudku ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008 – 81 uvedl: „[p]ři používání informací o zemích původu je nutné dodržovat následující pravidla. Informace o zemi původu musí být v maximální možné míře (1) relevantní, (2)

důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné.“ Těmto požadavkům podklady shromážděné žalovaným zcela vyhovují. Podklady jsou z května a září 2018, tedy v době rozhodování (červen 2019) byly aktuální, neboť se jednalo o informace přibližně rok staré. Soud se proto neztotožňuje s názorem žalobce, že by podklady byly neaktuální. Žalobce v žalobě citoval zprávy o válečném konfliktu na východě Ukrajiny, problematická situace podél tzv. linie dotyku není sporná, nicméně žalobce z této oblasti nepochází, pochází z vesnice D., která se nachází u města L., tedy přes tisíc kilometrů od problematické oblasti na východě Ukrajiny. Žalobce ohrožení tímto konfliktem v průběhu správního řízení nezmínil, neuvedl ani žádné okolnosti, které by naznačovaly, že by válečným konfliktem mohl být ohrožen, shromážděné podklady je nutno vnímat i touto optikou.

13. Pokud jde o bezpečnostní situaci na Ukrajině, soud odkazuje též na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se v minulosti k této otázce mnohokrát vyjadřoval. Z posledních lze zmínit zejména usnesení ze dne 17. 2. 2021 č. j. 4 Azs 12/2020 - 52, ve kterém soud shledal, že: *„Bezpečnostní situací na Ukrajině se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval a vyhodnotil, že ani dříve, ani v současné době nelze situaci na Ukrajině klasifikovat jako tzv. totální konflikt, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Jedná se o konflikt izolovaný ve východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá (srov. např. usnesení ze dne 29. 11. 2017, č. j. 2 Azs 363/2017 - 35 nebo ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 440/2017 - 27). Situace na Ukrajině se přitom od doby, kdy byla uvedena rozhodnutí vydána, nezhorsila. Nejvyšší správní soud dále poznamenává, že v případě konfliktu nemajícího charakter tzv. totálního konfliktu nestačí k udělení mezinárodní ochrany pouze existence ozbrojeného konfliktu na území země původu žadatele, ale žadatel o mezinárodní ochranu musí prokázat skutečné nebezpečí vážné újmy dostatečnou mírou individualizace, a to např. tím, že prokáže, (1) že již utrpěl vážnou újmu nebo byl vystaven přímým hrozbám způsobení vážné újmy, (2) že ozbrojený konflikt probíhá právě v tom regionu jeho země původu, ve kterém skutečně pobýval, a že nemůže nalézt účinnou ochranu v jiné části země či (3) že jsou u něj dány jiné faktory (ať už osobní, rodinné či jiné), které zvyšují riziko, že terčem svévolného (nerozlišujícího) násilí bude právě on (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 3. 2009, č. j. 5 Azs 28/2008 - 68).“*
14. V žalobě též není uvedena žádná konkrétní okolnost, ze které by vyplývalo, proč by žalobce měl být konfliktem ve východní části země ohrožen, ze zprávy Informace OAMP ze dne 14. 9. 2018 se podává, že Lvovská oblast je pod kontrolou ukrajinské ústřední vlády, od února 2014 zde nedocházelo k žádným bezpečnostním incidentům, soud neshledal, že by konflikt na východě země byl důvodem pro udělení doplňkové ochrany.
15. K žalobcovým obavám z ruské invaze soud konstatuje, že v současné době žalobci vážná újma nehrozí, zde srovnej např. aktuální usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 145/2019 - ze dne 29. 4. 2021 - 35, podle kterého se *„ozbrojený konflikt na jihovýchodě Ukrajiny, byť jistě kolísavé intenzity, se teritoriálně ustálil na linii dotyku obou nepřátelených stran a bezpečnostní situace v Zakarpatské oblasti na západě Ukrajiny, odkud stěžovatel pochází a která je vzdálená od míst, kde se tento konflikt odehrává, jak jen*

to je v rámci Ukrajiny možné, je klidná a stabilní, takže lze nepochybně konstatovat, že stěžovateli v této oblasti uvedený typ vážné újmy neproizí. Pokud by se situace v souvislosti s nynějším shromažďováním ozbrojených sil Ruské federace na hranicích s Ukrajinou a na okupovaném Krymu v nejbližší době změnila a došlo by k ozbrojené invazi na území Ukrajiny, měl by stěžovatel jistě možnost podat novou žádost o udělení mezinárodní ochrany, která by pak v případě rozšíření ozbrojeného konfliktu na celé území jeho země původu, resp. i do Zakarpatské oblasti, musela být žalovaným posouzena jako přípustná.“

16. K obecným námitkám (jednostranné a neobjektivní řízení, nedostatečné odůvodnění, chybné vyložení zákona, porušení zásad a principů činnosti správních orgánů, zkrácení žalobcových práv) soud uvádí, že postrádají základní míru individualizace, proto se s nimi soud nemůže vypořádat. Podle rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 835/2006 Sb. NSS „nemůže být líčení skutkových okolností v žalobě proti rozhodnutí správního orgánu toliko typovou charakteristikou určitých „obvyklých“ nezákonností, k nimž při vyřizování věcí určitého druhu může docházet, nýbrž zcela jasně individualizovaným, a tedy od charakteristiky jiných konkrétních skutkových dějů či okolností jednoznačně odlišitelným popisem. Žalobce je též povinen vylicit, jakých konkrétních nezákonných kroků, postupů, úkonů, úvah, hodnocení či závěrů se měl správní orgán vůči němu dopustit v procesu vydání napadeného rozhodnutí či přímo rozhodnutím samotným, a rovněž je povinen ozřejmit svůj právní náhled na to, proč se má jednat o nezákonnosti. Právní náhled na věc se přitom nemůže spokojit toliko s obecnými odkazy na určitá ustanovení zákona bez souvislosti se skutkovými výtkami. Pokud žalobce odkazuje na okolnosti, jež jsou popsány či jinak zachyceny ve správním či soudním spise, nemůže se jednat o pouhý obecný, typový odkaz na spis či jeho část, nýbrž o odkaz na konkrétní skutkové děje či okolnosti ve spisu zachycené, a to tak, aby byly zřetelně odlišitelné od jiných skutkových dějů či okolností obdobné povahy a aby bylo patrné, jaké aspekty těchto dějů či okolností považuje žalobce za základ jím tvrzené nezákonnosti.“
17. Soud tak nenalézá deficit v postupu žalovaného ani v žalobou napadeném rozhodnutí samotném, a to jak v odůvodnění, tak i výroku a poučení. Žalovaný dostatečně zjistil skutkový stav, přičemž přihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a uspokojivým způsobem své rozhodnutí odůvodnil, přijaté řešení také odpovídalo okolnostem daného případu; žalovaný postupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, opatřil si dostatečné podklady pro rozhodnutí, zjistil všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu, pečlivě přihlížel ke všemu, co vyšlo v řízení najevo, a provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci. Všemi zjištěnými okolnostmi se žalovaný ve svém rozhodnutí dostatečným způsobem objektivně zabýval a odůvodnil, proč se v případě žalobce nejedná o důvody pro udělení mezinárodní ochrany. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
18. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce ve věci neměl úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 10. června 2021

JUDr. Lenka Loudová v. r.
samosoudkyně